

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑ

—ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ—
ΘΕΑΤΡΟΝ «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ»

Τόν 'Ο'Νιλ εΐμαστε υποχρεωμένοι νά τόν αγαπούμε, γιατί εΐνε πολίτης τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς δημοκρατίας πού συμβάλλει κατά τό ἕνα τρίτο μέ τὴ δύναμη γιά τὴν ἀπελευθέρωση τῆς γῆς ἀπὸ τὸ χιτήνος τοῦ φασισμού. Κι' ὁ 'Ο'Νιλ, ἀπὸ τὴ θεατρικὴ του θέση βοήθησε τόν ἀμερικάνικο πολιτισμὸ νά φτάσει στὸ ὑπέροχο ὕψος τοῦ νά διαφεντεύει τώρα μέ τὴν ἀξιοσύνη τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου. Τοῦ ἀξίζει ἡ ἀγάπη μας καὶ γιατί εΐνε σπουδαιότατος συγγραφέας, ὅσο κι' ἂν ἡ σκηNIKῆ δεξιότηνιά δέν τοῦ εΐνε ξένη κι' ὅσο κι' ἂν ἐπιζητεῖ μέ ἀκοίμητη φροντίδα τὰ θεατρικὰ ἐφέτα κι' ὅσο κι' ἂν, σχεδόν, τόν ἔχει ὑποδουλώσει βασιὰ ἡ Φροῦδικὴ θεωρία, πού, βέβαια, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια καὶ περισσότερο, ἦταν κάτι τι γενικό. Παράλληλα ὅμως παρὰ τὴν κάποια ψυχρότητά του, αἰσθάνεται κανεὶς τὴν εἰλικρινειὰ του καὶ τόν καῦμό του γιά ἕνα θέατρο ἀνώτερο κι' ἄς γίνεταί τοῦτο πῶς πολὺ μέ τὴ λογικὴ παρὰ μέ τὸ ποιητικὸ ἔνστιχτο. Στὴν Ἑλλάδα εΐνε σχεδόν δημοφιλῆς παίζονται καὶ τυπώνονται τὰ ἔργα του. Στὸ θέατρο μας μπορεῖ νά γίνει ὑπόδειγμα γιά τὴ σοβαρότητά του, γιά τὴν ἄρτια καὶ ἀπροσποίητη κατασκευὴ τοῦ λόγου του καὶ γιά τὴν οὐσιαστικὴ γνωριμία του μέ τὴν ἀμεση ζωὴ τῆς πατρίδας του.

Τὴν κ. Κατερίνα εΐμαστε ὑποχρεωμένοι νά τὴν αγαπούμε, γιατί διαλέγει τέτοια ἔργα καὶ

γιατὶ φιλοδοξεῖ νά τὰ παίξει καλὰ στὸ «Πένθος...» μπορεῖ κανεὶς ἀνεμπόδιστα νά χαρεῖ τὴν πληρότητα στὴν σκηνοθετικὴ ἐπεξεργασία, τὴ χωνεμένη ἐκτέλεση τῶν σκηνῶν καὶ τὴν αὐστηρὴ φροντίδα τῆς τελειότητος. Πλάι μέ τὴ χαλύβδινη πρωταγωνίστρια ὁ δίκαιος ἔπαινος ἀξίζει γιά αὐτὰ καὶ στὸν κ. Γιαννόπουλο, τὸν ἀξιο, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστο, τὸ σκηνοθέτη τῆς, καὶ στὸ θιάσο τῆς τὸν προκομμένο. Ὁ κ. Ἀποστολίδης, ὁ κ. Κωτσόπουλος, ὁ κ. Χατζίσκος, ὁ κ. Ζωγράφος, ἡ δ. Ποδηματῆ ἡ κ. Λούη, ὁ νεαρὸς Ἡλιόπουλος, καὶ μιὰ ἐπίσης νεαρὴ καινούρια δημιουργοῦν τὸ ρόλο τους ὁ καθένας περίφημα. Ἡ κ. Κατερίνα καὶ ὡς φωνὴ ἀκόμη, γεμάτη ἔνταση καὶ παλμὸ καὶ λιτὴ καὶ προσηλωμένη μέ πίστη στὴ δουλειὰ τῆς ἡ κ. Μερκούρη. Χίλιοι ἔπαινοι πάλι ταιριάζουν στὸ κ. Ὀρφανίδη γιά τίς καλοχτισμένες τίς σκηνογραφίες του, πού φαίνόντουσαν πολυτελέστατες χωρὶς νά τὸ κραυγάζουν νεοπλουτικά, ὁ μεταφραστὴς ἀξιόλογος καθὼς καὶ οἱ φωτισμοὶ πετυχημένοι. Ὁ μηχανικός τοῦ θιάσου ἔστησε τὰ σκηνικά του ἴσια καὶ γερά καὶ τὸ μεγαλύτερο θαυμασμὸ τὸν δίνω στὸ κοινὸ πού τρέχει ἀθρόο νά δεῖ τὸ ἔργο. Οἱ Ἀθηναῖοι κάνανε τόσο ἀσυχῶροτο σφάλμα νά μὴ δοῦν τὴ «Μικρὴ μας πόλη» πού μόνο ἡ ταμειακὴ ἐπιτυχία τοῦ «Πένθος...» θά μπορούσε νά τοὺς ἐξαγνίσει.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ